

A woman with dark hair, wearing a light blue high-collared dress and a white apron with small floral patterns, stands in the foreground. She is looking slightly to her right. The background is a large, multi-story manor house with many windows, set in a garden with a path leading towards it. The sky is a soft, hazy orange and yellow.

Ella
Perkins

ANGLICKÉ CHŮVY

Katie a její sen o svobodě

 BARONET

Anglické chůvy: Katie a její sen o svobodě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Ella Perkins

Anglické chůvy: Katie a její sen o svobodě – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ANGLICKÉ CHŮVY

Katie a její sen o svobodě

ANGLICKÉ CHŮVY

Katie a její sen o svobodě

Anglické chůvy (3)

Ella Perkins

Prolog

Paříž, prosinec 1891

Nech sestru na pokoji, *ma chérie!*“
„Nic jsem jí neudělala!“ bránila se Katie. Obě ruce si opřela v bok a bleskla pohledem po osmileté sestře Angelique. Dívka na ni z bezpečí za matčinými zády vyplazovala jazyk.

„Bud' zticha! Je ti dvanáct a měla bys mít rozum. Jen se podívej, co jste zase provedly,“ hubovala matka a rozčileně ukazovala na klubka, která Katiin malý teriér vyhrabal z košíku a roztahal po celém pokoji. Nyní spokojeně pospával na rozcupované růžové vlně, z níž Katie chtěla sestře uplést rukavice. Pootevřel jedno oko a nenápadně se díval střídavě na Katie a matku.

„Nemůžeš na něj dávat pozor?“ pokračovala matka ve výčitkách. „Panebože, Katherine Foxová. Copak opravdu nemůžete zůstat ani na pět minut samotné? Kdo to teď bude uklízet?“

„Ale *maman*...“

„Nechci slyšet žádné výmluvy!“

Katie sklopila hlavu. „Postarám se o to,“ zašeptala.

„To doufám. Pojd', drahoušku,“ oslovila již daleko klidněji Angelique. „Podíváme se, jestli v salonu zbyly nějaké makronky. Dala by sis k nim horkou čokoládu? Nebo s ní počkáme na tatínka? Určitě už brzy přijde domů.“

Počastovala Katie a psa posledním výhrůžným pohledem a vznešeně odvlála z pokoje.

„Dej to sem, Napoleone,“ rozkázala Katie malému psíkovi. Teriér zavrčel a zakousl se do napolo rozmotaného klubka. Bylo jí do breku, ale přesto domácího mazlíčka rázně odstrčila a vzala mu jeho kořist. Vlna byla celá poslintaná. Dalo se dost pochybovat o tom, jestli z ní dokáže uplést rukavice pro Angelique.

Navinula klubko, posbírala i ostatní a uložila je do košíku. Pro jistotu ho postavila na komodu, aby Napoleon nepodlehл pokušení a znovu se vlny nezmocnil. Angelique si nejraději hrála v sestřině pokoji. Zřejmě proto, že ho pak nemusela uklízet. Ale samozřejmě také proto, že Katie měla podle jejího názoru hezčí hračky a úžasnější panenky. Do jisté míry to byla pravda. Starší sestra se totiž o své věci starala a porcelánovým panenkám šila roztomilé šatičky. Když je nyní rovnala na prádelníku, všimla si, že jedna má natržený krajkový lem. Vzdychla a došla si pro košík se šitím.

Proč jí Angelique alespoň neřekne, že zase něco při hraní rozbila?

Venku se pomalu stmívalo. Velký byt Katiiny rodiny zvláště ztichl. Slyšela pouze služku, jak něčím lomozí za dveřmi. Zřejmě utírala prach. Rodinu tvořila matka Samantha, nevlastní sestra Angelique a nevlastní otec Hervé. O Katiině skutečném otci se matka nikdy nezmínila ani slovem a Katie si na něj nepamatovala. První vzpomínky se týkaly až tohoto pařížského bytu. Jen jednou se matka nechala unést ke zlobné poznámce, z níž Katie pochopila, že Hervé není jejím otcem. Odvážila se za ním zajít a on jí vysvětlil, že sice opravdu není jejím otcem, ale na tom vůbec nezáleží, protože je má rád obě stejně.

Na rozdíl od matky. Nevzala ji do salonu na čokoládu a Katie věděla, že kdyby za ní a za sestrou zašla, měla by brzy pocít, že o ni ani jedna nestojí.

Posadila se na malou pohovku a Napoleon vyskočil za ní a přitulil se. Po chvíli hopnul zpátky na zem, zívł, protáhl se, strčil čenicem do pootevřených dveří a zmizel na chodbě. Katie odložila šití a naslouchala. Na scho-dišti zazněly těžké kroky.

Nevlastní otec se vracel domů. Otočil klíčem v zámku, otevřel a pes ho přivítal radostným štěkotem. „Angelique, Katherine! Jsem doma!“

Katie vyskočila a krátce se zkontrolovala pohledem do zrcadla na toaletce. Světlé vlasy nosila sčesané do uz-lu – téměř jako dospělá dáma. Jen šaty se světle modrý-mi a bílými proužky byly kratší, než by si přála. „Jsi ještě dítě a dlouhé róby se k tobě nehodí!“ tvrdila matka po-každé, když Katie žadonila, že by se chtěla oblékat jako velká. Samantě jako by ušlo, že dcera přes léto hodně vy-rostla a byla už vyšší než ona. Katie se na sebe do zrcadla usmála a jemným dotekem si narovнала řasy. Modré oči vesele zářily.

„Tati!“ vykřikla a vyběhla z pokoje.

„Katie, drahoušku!“ Otec ji sevřel v náručí. To už se ze salonu přihnala Angelique se shrnutými ponožkami a na-křivo posazenou mašlí ve vlasech. Na sametových šatech se vyjímala hnědá skvrna od kakaa a v koutku úst zůstal drobek makronky.

„Tati, cos mi přinesl?“ křičela mladší sestra nedočkavě.

Hervé Dumont se usmál. „Nemůžu vám přece nosit dárky každý den! Mám s sebou maličkost, ale ta je pro *maman*.“ Za zády schovával kytici čajových růží. S ma-lou úklonou je podal Samantě.

„Ach, Hervé,“ vzdychla a unaveně se usmála. „Copak jsi provedl tentokrát?“

Dobrá nálada vyvanula jako mávnutím kouzelného proutku. Hervé zvažněl a Angelique, která do té chvíle poskakovala kolem otce, se zarazila. Katie o krok ustou-pila a napjatě vyčkávala, jak se situace vyvine. Matka

v tmavošedých šatech se zlatým pleteným páskem vypadala jako bohyně pomsty, která kolem sebe začne každým okamžikem dštít síru.

„Nic jsem neprovedl, *ma chérie*,“ koktal Hervé. „Jak jsi na to přišla?“

„Přinesl jsi květiny!“ vykřikla zlostně matka a držela nádherná růžová poupata daleko od sebe. „To má být útěcha za to, že se o mě už vůbec nezajímáš? Pořád jen trčíš v ordinaci a na rodinu nemáš čas. Myslíš, že tímhle to napravíš?“

„Ale Samantha, miláčku...“ Bezradně k ní natáhl ruce.

Matka mu hodila kytici pod nohy. „Ušetři si výmluvy!“ zasyčela. Otočila se na podpatku a všimla si Angélique a Katie, které výstupu vyděšeně přihlížely. „A vy dvě zmizte. Jděte mi z očí! No tak?“ křičela přeskakujícím hlasem. „Nechci vás vidět!“

Děti se nehýbaly, a tak kolem nich Samantha Dumontová proběhla a třískla za sebou dveřmi. Otec i dcery sebou trhli.

„Pojďte ke mně, koťátka.“

Angélique se vyvinula z jeho náručí. „Radši půjdu za *maman*,“ šeptla a se svěšenou hlavou se plížila pryč.

Katie zůstala rozpačitě stát před otcem. Ráda by šla za sestrou, ale věděla až moc dobře, že by si to matka nepřála. Svědkem rozepře mezi rodiči nebyla poprvé. Ale tentokrát přece jen probíhala jinak. Matčiny nálady se měnily jako jarní počasí, na to byli všichni už dávno zvyklí. Ale že by otci hodila dárek pod nohy, to se stalo poprvé.

Hervé Dumont vzdychl a shýbl se pro kytici. „Takhle to už dál nepůjde,“ zamumlal.

To byla taky novinka. Doposud přijímal manželčiny záchvaty vzteku se stoickým klidem a bez námitek. Neustále se ji snažil chápat, omlouvat a usmířovat. Ale tentokrát vypadal unaveně a rezignovaně.

„Co budeme dělat?“ špitla Katie.

Položil jí ruku kolem ramen a podíval se jí pevně do očí. „Katherine Foxová,“ řekl tiše. Příjmení měla po svém skutečném otci. Někdy měla pocit, že právě proto ji matka tak nesnáší. Možná jí připomínala dávné, nepříjemné časy. „Jsi skvělá, chytrá a citlivá dívka. Jsem si jistý, že...“ odkašlal si. „Že se v životě neztratíš. Jdi vždy za svým cílem. Slib mi to, Katherine.“

„Tati,“ hlesla slabým hláskem.

„Katherine?“

„Jak to myslíš? Zniš nějak smutně.“

„To taky jsem, ty moje lištičko,“ usmál se unaveně. „Obávám se...“ Potřásl hlavou, jako by už nyní řekl víc, než chtěl. „Tvá matka je báječná žena. Ale obávám se, že pro ni nejsem tím pravým mužem.“

O týden později došlo mezi rodiči k další prudké hádce. Sestry ležely v postelích, ale nespaly. Slyšely i přes několikery dveře třeskot rozbíjených porcelánových talířů a hlasitě křičící hlasy. Angélique přelezla k sestře a pevně se k ní přitiskla.

„Tak si jdi!“ slyšely matčin ječivý hlas. „Táhni, když jsem tak nesnesitelná! Jen si jdi a kašli na nás. Poradíme si i bez tebe!“

„Proč se *maman* na tatínka tak zlobí?“ šeptla Angélique do tmy.

Katie ji přitiskla k sobě. „Nevím,“ hlesla a tušila, že dnešním dnem se jejich život od základů změní. Tušení se potvrdilo hned druhý den ráno. Když dívky přišly přesně v osm hodin na snídani, seděla matka u stolu sama. Blížily se Vánoce a za vysokými okny vířily první letošní sněhové vločky. „Kde je papá?“ zeptala se Angélique a rozpačitě se podívala na Katie.

U stolu byla prostřena jen tři místa, ne čtyři jako obvykle. Chyběly i ranní noviny, které bývaly položené vedle otcova talíře.

„Monsieur Dumont tady už nebydlí. A přestaň mu říkat papá. Od této chvíle nemáš otce. A nikdy jsi ho neměla.“

Katie si všimla, že se Angélique chvěje. Vzala ji kolem ramen. Mladší sestra jí sice šla občas dost na nervy. Hlavně, když si bez dovolení půjčovala hračky a nepřiznala se, když je rozbila. Ale tohle si od matky nezasloužila. Angélique i Katie otce milovaly a on jim lásku bohatě oplácel. Nikdy na ně nekřičel a svým klidným chováním vyrovnával matčiny věčné nálady. Katie se bála domyslet, jaké bude mít jeho zmizení důsledky. Nejen pro matčiny vrtochy, ale pro všechny.

„Ale miláčku!“ Matka náhle vstala, odstrčila starší dceru a vzala Angélique do náručí. „Vím, je to hrozné, že tvůj milující, laskavý otec už s námi není,“ vykřikla afektovaně a počastovala Katie pohledem plným zášti.

Dívka nechápala, proč se na ni matka zlobí. Byla ještě malá, ale vnímala, že matka se odjakživa nechová k oběma dcerám stejně.

Mělo trvat ještě několik let, než porozuměla, proč tomu tak je. Proč své starší dceři dává za vinu veškeré životní nezdary i krach manželství s Hervém Dumontem.

Prozatím si Katie vzala z otcova zmizení jedno zásadní poučení: Není dobré příliš lpět na ostatních lidech. Dříve či později totiž stejně zůstane sama.

Za necelé dva měsíce se rodina odstěhovala zpátky do Anglie. Angélique zůstala s matkou a Katie odešla do dívčí internátní školy. V šestnácti letech přešla do penzionátu. Prázdniny trávila u babičky. Matka se o ni zajímala jen tehdy, když něco potřebovala. O monsieur Dumontovi už nikdy nepadlo ani slovo. Katie však na svého nevlastního otce nezapomněla.

Kapitola 1

Deauville, červenec 1911

Takové vedro! Nemělo by u moře být daleko chladněji? Uf!“ Katiina přítelkyně Joan se ovívala malým vějířem. „Asi bychom si měly zvyknout na to, že uprostřed léta bývá v Deauville také teplo,“ ozvala se z dalšího lehátka Mary.

„Co se vám na Deauville pořád nezdá?“ rozčilovala se Katie. Měla nádherné přímořské lázně ráda a nedala na ně dopustit. S Joan Hodgesovou a Mary MacArthurovou se zde setkávaly každý rok, jakmile jim to časové možnosti dovolily.

Joan mávala vějířem stále rychleji, ale moc to nepomáhalo. Jako Angličanka nebyla na francouzská letní vedra zvyklá. Katie se bezděky usmála. Jí horko nevadilo. Seděly poblíž řady barevných slunečníků, které letos poprvé lemovaly novou pobřežní promenádu. Každá ze tří mladých dam byla vybavena slamákem velikosti kola od vozu. Nepřicházelo v úvahu, aby sluneční paprsky pronikly až k jemné pokožce a opálily ji, nebo dokonce spálily do ruda.

Mary si kapesníčkem osušila pot na čele. „Lepší než kdyby přšelo. Vzpomínáte si na loňský rok? Celou dobu jen lilo.“

„Pravda, to bylo hrozné,“ souhlasila Joan a otrásla se. „Edwarde, neběhej tak daleko!“ vykřikla a vstala. Její sedmiletý syn se právě vydal s kyblíkem a malým podbě-

rákem do vody. Ohlédl se a vesele zamával. Joan pohrával na rtech zasmušilý úsměv.

„Copak?“ zeptala se Katie.

„Jen jsem si uvědomila, že se každý den víc a víc podobá Reginaldovi,“ odpověděla Joan.

„Ach, drahoušku!“ Katie se naklonila k přítelkyni a soucitně se dotkla její paže. „Byl by na vás hrdý.“

Joan se rozpačitě usmála. Nebyla zvyklá mluvit o svých pocitech. Katie to věděla, a proto rychle změnila téma. „Byla bych nejradši, kdyby děti zůstaly dětmi. Co si bez nich počnu? Marině jsou čtyři a jestli velkokněžna Jelena s princem Mikulášem nebudou mít brzy dalšího potomka, budu nezaměstnaná.“

„Ty a nezaměstnaná? Nikdy!“ rozesmála se Mary. „Jsi jedna z nejlepších chův, které kdy vyšly z Norlandského ústavu. Zajdeš za paní Wardovou a okamžitě pro tebe najde uplatnění.“

„To je sice hezké, ale nejsem si jistá, jestli budu nové místo chtít,“ zamračila se Katie, ovšem v duchu s uspokojením uznala, že Mary má zřejmě pravdu. Norlandský ústav byl od svého vzniku před téměř dvaceti lety institucí, z jehož bran vycházely nejlepší chůvy na světě. Katie složila závěrečné zkoušky v roce 1902. Po jednoleté epizodě u italské šlechtické rodiny vstoupila do služeb rodiny řeckého prince Mikuláše. O nejstarší Olgu se starala téměř od jejího narození a časem přibyla Elizabeta a nejmladší, nyní již čtyřletá Marina.

„Ale jdi, přece bys neodmítla práci u britského dvora nebo pro rodinu německého císaře?“ usmála se Joan.

„Jen ji nech, ať se rozhodne sama,“ podotkla Mary. „Klidně se může přidat k nám. Princezna Alice by potřebovala trochu rozveselit. Je hrozně nešťastná, že ani na potřetí neporodila syna.“

„Možná proto ti nakonec dala dovolenou?“ zajímala se Katie. Mary původně pobyt v Deauville s těžkým srdcem

odřekla. Její zaměstnavatelka totiž čekala třetí dítě. Ale počátkem července přítelkyním napsala, že přece jen přijede.

„Možná,“ pokrčila rameny. „Nedává na sobě nic znát, ale sama jsi viděla, jak byla z narození malé Cecílie zklamaná.“

„Chudák dítě,“ zašeptala Katie soucitně.

„Tak hrozné to nebude,“ usmála se Mary. „Princ Ondřej svou nejmladší dceru zbožňuje. Za žádným z dětí nechočil v prvních týdnech života tak často jako za ní. Možná to bude tak trochu i tím, že je opravdu hezká a otci jako by z oka vypadla.“

„Tak to je dobře,“ prohlásila Katie zamyšleně.

„Co budete dělat po dovolené?“ změnila Mary téma. Ani slamák neochránil před sluncem dokonale a na nose i lícních kostech jí naskákaly pihy, ještě víc zdůrazňující její skotský původ. Světle zelené šaty barvou ladily s očima a zrzavé vlasy v poslední době trochu tmavly. Je vážně hezká, pomyslela si Katie obdivně. Už dávno by v ní nikdo nepoznal šestnáctileté dlouhonohé děvče, které tak dlouho okounělo před bránou Norlandského ústavu, až ji tam zaměstnali jako služku. Než se později stala studentkou, musela urazit dlouhou a obtížnou cestu. Mary totiž pocházela z chudých poměrů. Mnohé, co pro Katie a Joan bylo samozřejmostí, si musela tvrdě vybojovat. Ale Mary nakonec překonala všechny překážky, dokázala si splnit svůj sen, dokončila školu a stala se chůvou.

„Odjedeme z Deauville za ctěným příbuzenstvem do Říma,“ řekla Joan s nepřeslechnutelnou ironií v hlase. „Ani bych neřekla, že jsem lady Rachel neviděla už tři roky. Zůstaneme s ní pár týdnů a pak se vrátíme do Anglie.“

„Já konečně poznám německou část princovy rodiny,“ hlásila Mary a oči se jí blýskaly nadšením. „Malá Cecílie bude u císařského berlínského dvora představena příbuzenstvu. A potom pokračujeme do Londýna, aby si malé

užil i její kmotr, anglický král. Poprvé ho uvidím na vlastní oči.“

„Je to docela prima chlapík, nemusíš se ho bát,“ podotkla Katie. „Na rozdíl od ruského cara Mikuláše. To je teda nepříjemný pavouk.“

„Jak to mluvíš o panovníkovi?“ vyvalila oči Mary.

„Přece znáš Katie, nikdy nejde pro slovo daleko,“ podotkla Joan.

Katie se jen mlčky ušklíbla. Některé věci se prostě nezmění, pomyslela si. Mary se snad nikdy nezbaví své úcty ke šlechtě. No, snad má Joan trochu pravdu. Po letech u rodiny velkokněžny Jeleny a prince Mikuláše možná opravdu trochu ztratila bezhlavou úctu k takzvaně urozeným lidem.

Možná se o carovi vyjádřila nelichotivě i proto, že už za několik týdnů bude muset zase do Sankt-Petěrburgu a ocitne se pod přísným dohledem velkokněžny Marie Pavlovny, matky její zaměstnavatelky Jeleny. Velkokněžna byla současně tetou vládnoucího cara Mikuláše a každému dávala pořádně najevo svou nadřazenost. No, proč si tím kazit náladu právě dnes. Však už si s Marií Pavlovnou poradí. Mary by pobyt v Rusku snášela hůř. Určitě by byla nešťastná z toho, že by podle velkokněžny neudělala nic dobře.

„Co budeš dělat v Římě?“ zeptala se raději. Hned si však všimla, že se Joan zasmušila. Další nepříjemné téma, pomyslela si Katie.

„Co by? Budu se starat o syna a vyřizovat korespondenci ohledně nadace.“

„Přece bys mohla...“

„Nemluvme o tom!“ Joan mávla rukou a Katie se kousla do rtu. Přítelkyně se nechtěla bavit o Norlandském ústavu. Respektive o tom, jakou fantastickou kariéru by tam mohla udělat. Před patnácti lety dokončila studium a poté se jako chůva starala několik let o děti hraběte Dudley-

ho. Za nějakou dobu se však zamilovala do Reginalda, jeho mladšího bratra. Nakonec se přes odpor celé rodiny a především lady Rachel Dudleyové vzali. Reginald bohužel zemřel brzy po narození syna Edwarda na komplikovaný zánět slepého střeva. Od té doby žila sama. Nějakou dobu zůstala u švagroviny rodiny v Dublinu, ale pak se vrátila do Londýna a spolu s Katie založila nadaci, která umožňovala studium i nemajetným dívkám. K práci chůvy se sice nevrátila, ale vnitřně byla s Norlandským ústavem spojena navždy.

„Kolik už je paní Wardové? Podle mě nejmíň šedesát,“ vyzvíдалa Katie.

„To je docela dobře možné. Paní Wardová ví přesně, co chce. Ale já se musím řídit tím, co je dobré pro mě.“

Katie sevřela rty.

„Nechcete mi konečně říct, o čem se to tady bavíte?“ zeptala se Mary, která doposud mlčky sledovala výměnu názorů.

„To není nic důležitého,“ vyhrkla rychle Joan. Katie však nehodlala započaté téma jen tak opustit.

„Jak dobře víš, paní Emily Wardová náš ústav založila před téměř dvaceti lety a od té doby ho úspěšně řídí. V polední době ale přemýšlí o tom, kdo jednou nastoupí na její místo. A jestli chceš znát můj názor...“

„Nikdo se tě na něj neptá!“ odsekla Joan pořádně rozmrzele. Kdyby šlo o něco jiného, nechala by ji Katie už dávno na pokoji. Ale Norlandský ústav byl její srdeční záležitost.

„Byla by ráda, aby ses stala její nástupkyní. A musíš uznat, že si vybrala dobře!“

„Ale co když si nedokážu představit, že bych usedla na její místo?“

„Třeba se jen bojíš takové odpovědnosti, ale ve skutečnosti bys školu vedla ráda,“ mínila Mary tiše.

Joan chtěla něco namítnout, ale místo toho se jen na Mary zadívala svýma velkýma, hnědýma očima. Pak přešla

pohledem pláž. V dálce pobíhal syn a pokoušel se lovit podběrákem kraby. Katie pochopila, že její přítelkyně bojuje sama se sebou.

„Není to tak jednoduché,“ řekla Joan po chvíli tiše.

A tím téma nástupnictví ukončily. Katie již dál nena-
léhala. Sama věděla, že v životě bývá mnoho věcí dale-
ko složitějších, než se na první pohled zdají. Joan kdy-
si zaplatila vysokou cenu za to, že podlehla svým citům
a vdala se za společensky daleko výše postaveného mu-
že. Po krátkém společném štěstí ovdověla a ke svému po-
volání se již nemohla vrátit, třebaže práci chůvy milovala
a byla pro ni posláním. Ale kdo by ji zaměstnal, když se
musela starat o vlastní malé dítě? Možná by mohla začít
znovu, když Edward povyroste. Ale rozhodla se, že zůsta-
ne s ním a bude se mu plně věnovat. S Norlandským ústa-
vem však zůstala spojena alespoň prostřednictvím nadace
pro studentky z chudých rodin. Na víc se necítila. A bylo
to pochopitelné. Již jednou od základů změnila svůj život
a osud jí uštědřil krutou ránu.

Den strávený na pláži Katie prospěl, i když se přítelky-
ním nesvěřila s tím, proč se letos do Deauville těšila víc
než kdy jindy. A proč trvala na tom, že pojedou zase prá-
vě sem.

Do penzionu se vrátila až večer. Nacházel se v boční uli-
ci, trochu stranou od pobřežní promenády a přepychových
vil. Koupelna byla na chodbě a dělili se o ni všichni hos-
té na patře. Pro mnohé návštěvníky přímořského letoviska
a hosty penzionu bylo známkou luxusu už to, že se mohli
každý den vykoupat v teplé vodě. Ovšem Katie byla zvyk-
lá na jiné podmínky. Jako norlandská chůva žila v dokona-
le vybavených apartmánech v palácích svých zaměstnava-
telů a mívala veškeré příslušenství k dispozici jen pro sebe.

No, týden se to dá vydržet. V pokoji měla připravenou mísu a džbán s čerstvou vodou. Svlékla se do spodního prádla a opláchla nad mísou. Studená voda příjemně chladila.

V recepci na ni čekal dopis. Převlékla se do lehkých lněných šatů, usedla do křesla pod oknem a otevřela obálku. Psala jí Jelena. Radostné očekávání vykouznilo na Katiiných rtech tichý úsměv. Nedočkavě přejela očima první řádky.

Milá Foxie,

všem nám tady v Tatoi strašně moc chybíš! Děti se na Tebe každý den ptají a ani si neumíš představit, jak moc Tě postrádám já. Olga s Elizabetou špatně spí a malá Marina – ach, ubohé dítě. Někdy jsem zoufalá stejně jako ona a pláču s ní.

Předevčírem přišel lékař, ale velkou naději na zlepšení nám nedal... Je mi jí neskutečně líto. Když nemá bolesti, je to nešťastnější dítě ze všech – veselé, spokojené a prostě obdivuhodné.

Samozřejmě jí nohu masíruju každý večer a ráno. Snažím se postupovat přesně tak, jak jsi mi ukázala. Děláám to sama, v žádném případě bych Marinu nesvěřila služebným. Ale mám dojem, že něco je špatně. Možná nohu masíruju příliš silně nebo nešikovně? Bohužel mi to sama nedokáže říct.

Kdy se vrátíš, nejmilejší Foxie? Víím, nikdo si nezaslouží dovolenou víc než Ty. Ale moc Tě potřebujeme a všem nám neuvěřitelně chybíš.

Dopis pokračoval v podobném duchu dál. Velkokněžna Jelena psala o každodenním životě v malém venkovském paláci Tatoi, kam řecká královská rodina odjížděla každé léto. Katie psaní dojalo. Takhle si píší přítelkyně z jedné vesnice, když si vyměňují občasné klepy o sousedech.

Pozor, pořád je to tvoje zaměstnavatelka, napomenula se v duchu. Ale přesto spokojeně vzdychla, když dopis ukládala zpátky do obálky.

Nejmladší dcera velkokněžny Jeleny a prince Mikuláše se narodila se zdeformovanou nohou. Rodiče její postižení velmi těžce nesli a především Jelena propadala zoufalství. Obávala se, že postižení negativně ovlivní celý dceřin život. Katie ji neustále utěšovala a ujišťovala, že Marina může žít jako úplně normální dítě, pokud s ní budou důsledně cvičit podle lékařských rad. Z Jelenina dopisu však čišela nejistota a obavy, že dceři spíše ublíží.

Katie se rozhodla, že v odpovědi co nejvíce zdůrazní význam nápravných masáží. Jelena v nich nesmí polevit. Ale nejprve si musela rozmyslet, co si zítra vezme na sebe. Chystala se na schůzku, na které jí velmi záleželo.

Prozatím přítelkyním neprozradila, že do Deauville nepřijela jen kvůli nim. Netušila, jak zítřejší setkání dopadne, a trochu se ho obávala.

Snad si budeme rozumět.

Zhluboka se nadechla. Určitě si padnou do noty. Tak jako dřív...

Přesto jí srdce bilo jako splašené, když se druhý den vydala ke Grandhotelu. Domluvili si schůzku na desátou hodinu v lobby. Vrátný se uklonil a otevřel jí dveře. Katie mu poděkovala kývnutím. V červených šatech z mušelinu vypadala velmi elegantně. Nejvíc se jí líbil vyšívaný pásek – lichotivě zdůrazňoval štíhlou figuru. Celek doplňoval slaměný klobouk s červenou mašlí, jejíž konce při chůzi volně povlávaly.

Lobby noblesního hotelu byla zaplněná polstrovanými křesly, nízkými stolky a vyzářovala příjemně klidnou at-

mosféru. Rozhlédla se a uvažovala, jestli ho po tolika letech pozná?

„Katherine, *ma chérie!*“

Otočila se. Přicházel k ní menší, podsaditý šedesátník. V pravé ruce držel vycházkovou hůl. Zřejmě ji neměl jen na ozdobu. Katie si všimla, že kulhá. Plnovous měl delší, než si pamatovala. A již notně prošedivělý. Také vlasy mu za posledních dvacet let prokvetly a ustoupily z čela. Ale modré oči zářily stejně radostně jako dřív.

„Papá!“ vykřikla a zapoměla na veškerou zdrženlivost. Rozběhla se k němu, a i když dlouho uvažovala, jak by se při setkání po tolika letech měla chovat, nyní bylo vše naprosto jednoduché a přirozené. Obejmuli se a políbili na tváře. Připomněla si důvěrně známou vůni vody po holení. Ke svému překvapení si uvědomila, že se otec trochu chvěje.

„Zlatíčko,“ zašeptal. „Dlouho jsme se neviděli.“

„Strašně mě to mrzí,“ hlesla a měla slzy na krajíčku.

„Ne, ne! Ty za nic nemůžeš.“

„Měla jsem tě hledat dřív.“

„Ale jdi.“ Pustil ji z náručí a shýbl se pro hůlku, která mu během vítání spadla na zem. „Nelam si s tím hlavu. Byla jsi ještě dítě.“

Na okamžik rozpačitě mlčeli a pak Hervé Dumont vzdychl. „Teprve když tě vidím před sebou, dochází mi, kolik let od té doby uplynulo. Jsem moc rád, že jsme se setkali. Jak se ti daří?“

„Děkuju, dobře. A co tobě?“

Mávl rukou. „Mluvme raději o zábavnějších věcech. Co kdybych tě pozval na pořádnou snídani? Musíš mi povědět úplně o všem, co jsi v posledních letech podnikala!“

Katie se do něj zavěsila. „Ale na oplátku mi řekneš taky něco o sobě, Hervé.“

Pohládl ji po ruce. „Slibuju, ale obávám se, že budeš

zklamaná. Můj život není ani náhodou tak vzrušující jako tvůj.“

Vešli do jídelny tak samozřejmě, jako by se viděli naposledy před dvaceti minutami, a ne před dvaceti lety. Katie zářila štěstím. Otec navrhl, aby se posadili na terasu s výhledem na promenádu a na moře. Okamžitě k nim přiskočil číšník, přisunul Katie židli, zapsal si objednávku a diskrétně zmizel.

„Vypadáš skvěle,“ konstatoval Hervé. „Je z tebe dospělá žena.“ Potřásl udiveně hlavou a Katie mlčky nadzvedla obočí. „Právě jsem myslel na to, jak bylo hloupé, že jsem se tolik let neprotivil vůli tvé matky. Velmi důrazně mi tehdy dala najevo, že si nepřeje, abych se s tebou a Angélique stýkal. No a teď tady sedíme jen díky tomu, že mi umřel bratr.“

Byla to pravda. François Dumont odkázal ve své závěti Angélique a Katie menší obnos a jeho právník následně Katie písemně informoval. Chvilí váhala, ale pak mu přece jen napsala, jestli by jí nedal adresu nevlastního otce. Odpověď přišla obratem – ozval se Hervé osobně a byl velmi rád, že o sobě dala vědět.

„Tak mi konečně o sobě něco řekni,“ požádal jí.

Poslechla ho. Vynechala dětství, které jí po Hervého odchodu připadalo pochmurné a nejraději by na ně zapoměla. Začala líčením svého studia na Norlandském ústavu. Práci u italské hraběcí rodiny Ruspoliových rychle přeskočila. Nejraději by na toto období zapoměla, protože tehdy zapochybovala, zda se pro poslání chůvy vůbec hodí. Zato roky strávené u řeckého královského dvora, to bylo něco úplně jiného. Vyprávěla o cestách po Evropě, o lesku života vládnoucích dynastií, ale i obyčejných příhodách z dětských pokojů. Užívali si snídaní, čerstvý vítr vanoucí od moře a hlavně svou vzájemnou přítomnost.

„Vedeš rušný život,“ poznamenal Hervé Dumont uznale. Opřel se a šátral v kapsičce od vesty po ploché kra-

bičce zápalek. „Hodně jsi toho dokázala, viděla kus světa...“

„Ach...“ Mávla rukou, ale otcova slova ji potěšila. „Musím uznat, že jsem spokojená.“

„Co říká matka tomu, že jsi pořád pryč?“

Katie smetla z ubrusu pár drobků od croissantu. „Moc se nevidáme. Nemám pocit, že by se o mě bůhvíjak zajímala.“

„Zřejmě se moc nezměnila. A co Angelique? O té bohužel nemám vůbec žádné zprávy. Vím jen to, že si převzala peníze z dědictví.“ Zamíchal kávu stříbrnou lžičkou. „Dáří se jí dobře?“

Katie pokrčila rameny. Mladší sestra... Co o ní říct? „Žije s matkou. Ale nevím, jestli je spokojená.“

„Obě...“

Katie věděla, co chce otec říct. Nenechala ho domluvit. „Držely vždycky spolu a my dva, ty a já, jsme mezi ně nepasovali. Ale tak to chtěla *maman*, ne Angelique.“

„Máš pravdu. Půjdeme se trochu projít po pláži? Bohužel se už zítra musím vrátit do Paříže. Ale do té doby bych s tebou chtěl strávit co nejvíc času.“

„Ráda, aspoň mi konečně řekneš taky něco o sobě.“ Neušlo jí, že se Hervé raději vyptává. Možná proto, aby nemusel mluvit o svém životě.

„Tak dobrá,“ souhlasil a sklonil hlavu.

Katie se do něj znovu zavěsila a přizpůsobila své kroky jeho. „Co se ti stalo s nohou?“

„Před pár lety jsem chytil pořádný zánět. Málem mě to stálo život. Přežil jsem jen díky tomu, že se jeden můj kolega rozhodl k amputaci.“ Zastavil, o kousek si vytáhl nohavici a odhalil dřevěnou protézu. „Už jsem si docela zvykl, ale na alpské túry už to nikdy nebude.“

„To mě mrzí!“

„Nemusí. Stávají se horší věci. Třeba když na dlouhou dobu ztratíme kontakt s blízkým člověkem...“

„Ale pak se s ním zase sejdeme!“

„Přesně tak.“

Usmáli se na sebe a Katie mu jemně stiskla paži. „Už tě nikdy nechci ztratit, rozumíš? Ať se stane cokoliv. I kdyby se *maman* stavěla na hlavu.“

„Nerad bych, abys kvůli mně měla problémy s matkou,“ namítl tiše.

„To nebudu. *Maman* se tenkrát rozhodla tak, jak se rozhodla. Ale dnes si už můžu určovat sama, s kým se budu vídat.“

„Řekla jsi jí, že se sejdeme?“

Katie zavrtěla hlavou. Kdyby se o otci zmínila byť jen jediným slovem, zřejmě by na sebe přivolala hromy a blesky, i když jen v písemné podobě. Osobně se totiž s matkou vídala jen zřídka. Ale dopis plný výčitek by bohatě stačil.

„Jak dlouho zůstaneš v Deauville?“

„Jen do soboty. Pak odjíždím do Londýna.“

„A z Anglie zpátky do Řecka?“

Přikývla. Tušila, na co se otec zeptá.

„Je Řecko bezpečné? V novinách se o neklidu na Balkáně píše ledacos.“

„V královském paláci nám nic nehrozí,“ ujišťovala ho.

Politická situace v Řecku se v posledních letech skutečně zhoršovala. Král Jiří I., otec prince Mikuláše, nastoupil na trůn před více než čtyřiceti lety. Řecko za jeho vlády dosáhlo mnoha nepopíratelných úspěchů, ale zažilo i několik politických krizí. Napětí pramenilo především ze sousedství s chřadnoucí Osmanskou říší. Předseda řecké vlády Eleftherios Venizelos modernizoval armádu, zahájil intenzivní zbrojení a připravoval svou zemi na zřejmě neodvratnou válku.

Politika se Katie ovšem příliš netýkala. V královském paláci se přísně oddělovaly rodinné záležitosti od státních. O těch jednal Mikuláš během svých pobytů v Athé-

nách se svým otcem a korunním princem Konstantinem. Podle převládajícího názoru nebyla politika vhodným tématem pro ženy. Tedy, podle *mužského* názoru.

Katie ovšem věděla, že velkokněžna Jelena se o veřejné záležitosti velmi intenzivně zajímá. Dokázala horlivě a zasvěceně diskutovat o tom, proč musí Řecko dbát na svou bezpečnost, jaká rizika mu hrozí, proč je Kréta přirozenou součástí helénského státu a proč se Řecko nikdy nesmí vzdát nároků na Dodekanské ostrovy v Egejském moři, ačkoliv je pro sebe chce na úkor Osmanské říše uchvátit Itálie.

„Pro prince Mikuláše je bezpečnost rodiny na prvním místě,“ pokračovala Katie. „Pokud by se situace v Athénách vyostřila, určitě odjedeme ze země. Nebo alespoň pošle pryč děti.“

„A tebe s nimi,“ podotkl otec, ale přesto vypadal zamýšleně. „Velká politika je stále nesrozumitelnější. Jestli na Balkáně vypukne válka, bude to mít následky pro celou Evropu a možná i pro celý svět...“

Katie přeběhl mráz po zádech. Otcova slova zněla jako pochmurné proroctví.

„No tak nám nezbyvá než doufat, že to tak daleko nedojde,“ prohlásila s hraným sebevědomím. Přinejmenším pro tuto chvíli pro ni existovaly důležitější věci než světová politika.

Kapitola 2

Jednou si snad na luxus konečně zvyknu, pomyslela si Mary pobaveně. Ale prozatím neustále žasla nad tím, jak příjemné vymoženosti na světě existují. A to platilo nejen pro život v paláci, ale i tady v Deauville.

Na letošní dovolenou si pronajala hotelový pokoj s vlastní koupelnou. Sice ji stál podstatnou část úspor, ale nelitovala. Po letech odříkání pro ni bylo důležité, že si takovou nádheru může dovolit. A ke svému překvapení zjistila, že si dokáže přepych vychutnávat bez výčitek svědomí.

Seděla na stoličce vedle vany, do níž proudila voda tak horká, až se z ní kouřilo. Rozpustila si ohnivě zrzavou hřívu a pročesávala ji hřebenem z ebenového dřeva. Venku se již setmělo. Celý den strávila na pláži s Joan a jejím synem. Procházeli se sem a tam a sbírali do kyblíčku mušle a malé kraby. Občas si vyhrnula sukně a odvážila se s Edwardem kousek do vody. Bosé nohy se bořily do písku a tu a tam se o ně otřela medúza. Joanin syn byl rozený dobrodruh a Mary byla šťastná, že s ním může dovádět. Měla ho velmi ráda, i když jí bolestně připomínal jiné dva chlapce, které už roky neviděla...

Oscar bude už v Edwardově věku, pomyslela si Mary, takže mu je tolik kolik Thomasovi, když jsem přišla do rodiny Mixonových. Vlastně ne, Thomas byl tenkrát o něco starší. Jestlipak si na mě ještě pamatují?

Vzdychla a zastavila vodu. Vzpomínky se občas vrace-ly, s tím nemohla nic dělat. Z Bethersdenu odešla už před pěti lety. O Thomase a Oscara Mixonovy se jako chůva starala pouze půl roku, ale připadalo jí, že to byla věčnost. Nebo určitě delší období než oněch pět let, které strávila ve službě u princezny Alice, manželky řeckého prince Ondřeje. Jak je možné, že události z počátků své kariéry si vybavuje do posledních podrobností, zatímco athénské roky uplynuly jako mávnutím kouzelného proutku?

Nechala z ramen sklouznout spodničku a vstoupila do vany. Horká voda jí obklopila nejprve lýtka, a když si opatrně sedla, tak i stehna, břicho a nakonec i řadra a ramena. Ponořila pod vodu paže a pocítila jemné svrbění šířící se celým tělem až do hlavy. Užívala si horkou lázeň a pokoušela se myslet na něco jiného než na Bethersden.

Ale to se jí nedařilo.

Možná to bylo tím, že se nemohla se svými pocity a bethersdanskými zážitky nikomu svěřit.

Zamilovala se do svého zaměstnavatele a on do ní. Vdovec Oliver Mixon však v té době nenašel odvahu a nedokázal se veřejně přiznat k citům, jež choval k chůvě svých synů. Mary jeho náklonnost sice opětovala, ale pouze platonicky. Snažila se především plnit svou povinnost a tou byla péče o Oscara a Thomase, kteří se ještě zcela nevzpamatovali ze smrti své matky. Jenže pak se do domu nastěhovala Cora, sestřenice zesnulé paní Mixonové. Pán domu se nakonec s Corou zasnoubil a Mary se snažila přesvědčit samu sebe, že to tak bude pro rodinu nejlepší. Sice viděla, že si macecha neví s oběma chlapci příliš rady, ale s tím už nemohla nic dělat. Její dny v Bethersdenu se chýlily ke konci a Mary dala výpověď. Nebylo to pro ni snadné i proto, že její cesta k poslání chůvy byla daleko trnitější než v případě Joan nebo Katie. Její přítelkyně si s placením školného nemusely dělat starosti. Peníze dostaly zkrátka a jednoduše

od svých rodin a nikdy si nemusely lámat hlavu nad tím, kde se finance vlastně berou. Mary vždy obracela každé penny a dostudovat mohla jen díky příspěvku od nadace, kterou spoluzaložila a vedla Joan Hodgesová. Dodnes cítila hluboký vděk vůči své přítelkyni i celému Norlandskému ústavu.

A stejně tak se nezměnily její city k Oliverovi. Milovala ho stejně jako onoho deštivého květnového večera, kdy za ní přišel. Tehdy se už v Londýně starala o malou Margaritu a právě v ten den se princezně Alici narodila druhá dcera. Mary si jasně vzpomínala, jak před ní Oliver stál. Ptal se, zda se rozhodl správně, když se hodlá oženit se sestřenicí své zesnulé manželky.

Ráda by mu odpověděla jinak, ale vědomí odpovědnosti připouštělo jedinou možnost.

Jestli je to správné, tak to udělej.

Pokoušela se s Oliverovou svatbou vyrovnat, ale do dnes kdesi hluboko v duši skrývala přání, aby tehdy odpověděla jinak.

Ani si neuvědomila, že se jí po tváři koulejí slzy. Ta bolest a touha snad nikdy nepomine...

V Řecku nebýval na dlouhé úvahy čas. Tamní život se velmi lišil od všeho, na co byla zvyklá z Anglie, a Mary měla jiné starosti. Ale nyní si vše připomněla. Ještě se Joan a Katie nesvěřila, ale z Deauville chtěla odcestovat do Londýna. Za svou rodinou. Neviděla ji tři roky, takže byl nejvyšší čas na návštěvu.

Sestra Theresa už byla dost stará na to, aby se zamyslela nad svou budoucností. Bratr Finn se vypracoval, stal se váženým obchodníkem a už měl čtyři obchody. Mladší sourozenci chodili díky Maryině podpoře do školy a matka si nemusela věčně dělat starosti, jestli bude mít na konci měsíce na nájem nebo z čeho uvaří další večeři. Občas dokonce měla čas sednout ke stolu a napsat Mary dopis.

Mary byla hrdá na to, že se dokázala o rodinu postarat. Už teď dosáhla v životě mnohého, co by nikdy dřív nepokládala za možné.

Ale přesto v ní zůstávala prázdnota a tušila, že ji nikdy nedokáže zaplnit.

Vzdychla a ponořila se hluboko pod vodu. Rukama si přejela po břicho a zamířila níž... Samozřejmě odmala slýchala, že se nesmí dotýkat sama sebe. Ale proč by mělo být zakázané něco tak příjemného? Zavřela oči, vlnky jí jemně narážely o prsa a jednou rukou zabloudila mezi rozvěřená stehna.

Se stoupajícím vzrušením se vzpomínka na Olivera vrátila s ještě větší silou. Strávili spolu v jeho bethersden-ské pracovně mnoho krásných společných chvil. Někdy se sklenkou vína, ale vždy zachovávali opatrný odstup. Sedávali každý na jednom konci pohovky, aby se ani náhodou nemohli dotknout. A přesto mezi nimi vzduch jen jiskřil. Mnohokrát pocítila touhu, aby v sobě našla odvalu k překročení neviditelné hranice. Aby ho políbila, aby se k němu přitiskla.

Představovala si, co by s ní prováděl, kdyby mu to dovolila... Tehdy, když to ještě bylo možné...

Kapitola 3

Řím, červenec 1911

Joanina švagrová byla po náročné cestě z Austrálie zřejmě příliš vyčerpaná na to, aby alespoň formálně prohodila pár přátelských slov.

Joan se před několika dny s těžkým srdcem v Deauville rozloučila se svými přítelkyněmi a odcestovala do Itálie.

S lady Rachel se setkala na terase římského hotelu. Neviděly se tři roky, ale švagrová si Joan místo bouřlivého uvítání zamračeně prohlížela od hlavy k patě. Zřejmě se jí moc nepozdávaly lehké lněné šaty. Možná je pokládala za příliš vyzývavé. Joan si je ovšem neoblékla jako módní výstřelek, ale aby vydržela místní vedro. Konečně se posadily do stínu rozložitého slunečníku. Za okamžik přispěchal číšník a servíroval snídani.

„Jak se ti daří?“ zeptala se Joan vstřícně.

„Jak by se mi asi dařilo?“ vyštěkla lady Rachel. „Jen se vrátíme do Evropy a už musím řešit samé mrzutosti!“

„Copak se děje?“ Joan se nemusela ani ptát. Tušila, o co jde. Pocházela z měšťanského prostředí a členkou šlechtické rodiny se stala jen díky Reginaldově lásce a pevné vůli. Mnozí jí to zalívali dodnes, i po devíti letech.

Hned následující slova lady Rachel dala Joaninu tušení za pravdu. „Lady Georgina mi sdělila, žes odmítala většinu pozvánek, které ti v posledních letech posílala. To prostě nechápu, moje milá! Co se s tebou děje?“